

Silken sa nerozhodla, že prestane spievať – pieseň sa jednoducho skončila. Chvíľu zmätene a neisto stála na stole.

„Tu som!“ Zjavila sa pred ňou Speckle a podávala jej labku, aby jej pomohla zísť dole, a Silken v zúfalej snahe ukryť sa pred všetkými zvedavými očami vďačne zliezla zo stola. Vo svetle sviečok sa jej zdalo, že sa na ňu upierajú stovky párov očí.

„To bolo čo?“ zašepkal jej Frost, keď sa posadila späť na lavičku. Silken na neho omráčene hľadela. „Myslel som si, že zaspievaš o tom, akí sme šikovní, že sme so sebou dovliekli taký obrovský strom,“ dodal podráždene. „Nie ponurú pieseň o koreňoch, miazgze a umieraní.“

„Mrzí ma to. No práve to mi v tej chvíli napadlo,“ zašomrala Silken, usilujúc sa zachytiť útržky slov, ktoré jej vírili v hlave. Poobzerala sa okolo stola a všimla si, že celá spoločnosť bola teraz nezvyčajne mlkva. Z dlhých pohľadov uprených priamo na ňu usúdila, že to spôsobila jej pieseň.

Silken si povzdychla. Už s tým nič nenarobí. Odrazu bola veľmi hladná. Zobrala si kúsok orieškového koláča, zvesila plec a jedla, pokúšajúc sa nenačúvať rozhovorom, ktoré sa niesli sieňou.

„Aké zvláštne malé stvorenie, všakže? A kdeže sa len naučila tú podivnú pieseň?“

„Úbohý majster Grey.“

„Také veci sa stávajú, keď...“ Hovoriacemu takmer vybehli oči z jamiek, keď ho jeho spoločník prudko štuchol lakťom do rebier. Rýchlo sa pozrel na Silken a stíchol.

Silken ešte viac zvesila plecia a dávala si záležať na tom, aby všetci videli, ako veľmi sa sústreďuje na sladkú pochúťku i napriek tomu, že sa jej z nej lepili zuby a dvíhal žalúdok.

Práve premýšľala nad tým, kedy sa bude môcť bez po všimnutia vytratiť, keď sa k nej doniesol šum a šepot. Poobzerala sa dookola a zbadala, že k nej kráča otec.

Bobry verili, že v klane sú si všetky stvorenia rovné, a tak u nich neexistoval čestný stôl. Ak by však niečo také mali, jej otec by ako majster stavbár za jedným takým určite sedel. Silken ostávala spolu so svojimi spoločníkmi na vzdialenom konci siene a každý bobor, popri ktorom majster Grey na svojej ceste prešiel, mu kývol na pozdrav a poprial mu pekný večer.

„Je neskoro, maličká,“ prihovoril sa jej nízkym dunivým hlasom, ktorý sa vznášal pomedzi stoly.

Silken rýchlo skĺzla z lavičky a nasledovala ho, želajúc si, aby ju oslovoval menom. Akoby všetkým musel neustále pripomínať, že jeho jediné dieťa je malé a zvláštne. No napriek tomu bola rada, že môže odísť.

Silken sa za ním ponáhľala dole sieňou a potom cez spleť chodbičiek až do časti rezidencie, kde sa nachádzali ich spálne, dve prepojené izby a malé zhromaždisko.

„Tá pieseň,“ začal otec tak potichu, že ho Silken takmer nepočula. „Kde si sa ju naučila?“

Znepokojene na neho zažmurkala. Nemal rád, keď na seba priťahovala pozornosť a jej spievanie neschvaľoval. Nikdy jej ho nezakázal, no vedela, že sa pre to trápi. Pravdupovediac, pomyslela si Silken, kým jej otec vešal na stenu lampáš, bol by pravdepodobne najradšej, keby si jeho dcéru vôbec nevšíмали. Takmer by si myslela, že ju nikdy nechcel.

„Neviem,“ zašepkala. „Nevymyslela som si ju.“ Sklonila hlavu a čakala, ako sa na ňu oborí, že je to celé nezmysel, a premýšľala, či nemala radšej klamať. No sila všetkých tých slov a dlhé smutné tóny piesne v nej ešte stále žili a ona ich nedokázala poprieť. Otec prikývol, akoby podobnú odpoveď očakával. „Buď opatrná, maličká,“ zašomral a tentoraz jej prezývka neprekážala. Z jeho zachrípnutého hlasu a z toho, ako sa sklonil a obrovskými labami nemotorne pohýbal malú trstinu, aby jej mätko ustlal, vycítila, že sa o ňu bojí.

„Je spievanie zlé?“ opýtala sa váhavo.

„Je odlišné.“ Otočil sa k nej. „A odlišné nie je zlé, ale... nebezpečné.“ Povzdychol si. „Netuším, čo s tebou, maličká,“ pokračoval, akoby sa rozprával sám so sebou. „Možno by sme sa mali vydať hore prúdom a opýtať sa labute. Ak sa nám ju podarí nájsť a bude ochotná hovoriť, hádam nám poradí.“

Silken sklonila hlavu. Spôsobovala problémy. Ťažko sa jej počúvalo, ako jej silný otec priznáva, že potrebuje pomoc, že jej nerozumie a nevie, čo s ňou robiť. Prečo by to mala vlastne stará labuť vedieť lepšie ako on?

Silken sa s labuťou stretla ešte ako mláďatko, keď cez trstinu bežala za otcom. Veľký vták ju znepokojoval, jeho dlhý krk jej pripomínal hada a jeho reči, zmesi sykotu a akéhosi štekania, dobre nerozumela. Pri pomyslení na rozhovor s tým zvláštnym stvorením ju oblieh studený pot.

„Budem sa viac snažiť,“ sľúbila.

Otec jej neodpovedal, no vedela, že práve to chcel počuť. Nemotorne sa načiahol a pohladil ju po hlave. Nikdy pre neho nebolo jednoduché prejavovať náklonnosť – nikdy ju nezobral do náručia a nezatočil sa s ňou, tak ako to robia iní otcovia.

Keď bola menšia, priala si, aby ju objal, no postupne si na jeho správanie zvykla. Ten nemotorný dotyk však teraz spôsobil, že sa mu chcela zavesiť na labu a nikdy ho nepustiť. Na to, aby sa mu vyšplhala do lona, však už bola príliš veľká i napriek tomu, že bola ešte stále dosť malá.

Keby žila mama, všetko by bolo jednoduchšie, pomyslela si po stý raz. Keď jej umrela mama, Silken bola taká maličká, že si ju vôbec nepamätala. Zdalo sa, že otca zarmucuje, keď sa na ňu pýta, a tak s tým už dávno prestala.

Otec sa otočil a prešiel do vlastnej izby. Cez otvor medzi dvomi miestnosťami si všimla, ako ovinul prsty okolo malej drevenej škatuľky, zatísnuť na zadnej časti police. Opäť sa pozrel na Silken a ona vedela, že škatuľku neotvorí, až kým jeho dcéra nebude bezpečne uložená v posteli.

Vedela, že vnútri sa nachádza jemne upletený šál zo siti-ny, zafarbený rôznymi druhmi pestrofarebných listov. Párkrát, keď si myslel, že už dávno spí, sa prikradla k dverám a videla, ako si ho omotal okolo láb. Občas zaspal s hlavou položenou na žiarivej látke.

„Dobrá noc,“ zašepkala. Skrútila sa na trstinovej posteli a povzdychla si. *Možno zajtra*, pomyslela si, tak ako mnohokrát predtým.

Možno budem zajtra väčšia. Možno budem zajtra ako ostatní. Možno bude na mňa zajtra hrdý.